

**Націєтворчі аспекти дотримання традицій українцями в діаспорі
(на базі україномовного публіцистичного матеріалу США)**

Стаття присвячена розгляду питання дотримання традицій українцями США як засобу збереження національної ідентичності. У результаті аналізу періодичних видань української діаспори в Америці («Свобода», «Слово і Час», «Українське слово», «Міст») картина збереження своєї самості за океаном набула чітких контурів. Відданість прабатьківським традиціям та віруванням етнічних українців у США відрізняє останніх від будь-якої іншої національної групи, допомагає формувати у прийдешнього покоління певний спосіб мислення, вірування, норми поведінки. У рубриках «Традиції», «Культура», «Про се і про те» публікуються матеріали щодо святкування та пов'язаних з ними дійств різних свят і матеріалів, а також присутні статті про предмети і речі, що відігравали в традиційному побуті українців сакральну роль. Аналіз інформаційного простору українців діаспори США свідчить про розуміння ними певних втрат традицій в силу віддаленості від історичної батьківщини та здобутків у плані їх збереження, однак автори публікацій єдині щодо збереження національної духовності як логічного продовження минулого у сучасність.

Ключові слова: національна ідентичність, періодичні видання, традиції, вірування, українська діаспора у США

Споконвіку український народ славився своїми звичаями, традиціями та обрядами, примножуючи та передаючи їх від покоління до покоління. Українські традиції сформували у кожному із нас певний ідеал вірування, спосіб мислення, норми поведінки, що відрізняють саме нашу культуру від будь-якої іншої європейської. Така відданість завжди викликала і викликає у нашого народу почуття захищеності та душевного спокою. Кожна людина, дотримуючись тих чи інших традицій, обрядів на території України, відчуває себе справжнім українцем, незалежно від того, ким вона є насправді. А як зберегти українську ідентичність нашої діаспори? Не останню роль у цьому відіграє дотримання своїх національних традицій. Тому метою нашого дослідження є простеження ролі останніх у збереженні національної ідентичності через аналіз україномовної періодици США. Загальні аспекти теми порушувались у роботах В. Яніва, С. Кримського, С. Людкевича, В. Шейка, С. Гатальської та ін., однак у контексті досліджуваної нами проблеми ще не розглядалися.

Різдвяні звичаї найдавніші в українців. Напередодні свят різні періодичні видання української громади за океаном звертаються до історії християнства за відповідями, вказуючи на язичницькі витоки свята та невідповідність між юліанським і григоріанським календарями, що спричиняє неоднчасне відзначення цього свята католиками та православними [16]. Звичайно, до спільної

вечері перед Різдвом сідають у багатьох країнах, але таких традицій, як на український Свят-вечір, здається, не збереглося вже ніде. Крім того, інформаційний простір української діаспори у США (як і напередодні Великодня чи іншого значного свята) подає багато матеріалів у рубриках «Традиції», «Культура» загалом щодо українських свят, традицій та обрядів, що супроводжують Різдво, народні прикмети (навіть ворожіння), рецепти святкових страв, біблійні історії та наукові пояснення деяких чудес, пов'язаних із цим святом [6]. З опублікованого видно, що, незалежно від часу Святої вечері та місця перебування, багато з традиційності святкування Різдва продовжувалося навіть у найважчі роки тюрем, страху перед радянською владою чи еміграції. Інколи матеріали періодики створюють враження, що за океаном і цього свята торкнулася непоправна комерційність. На жаль, в американців Різдво стало більш сімейним, ніж релігійним святом, впливаючи на життя українських іммігрантів у цій країні. При аналізі періодичних видань української діаспори США помічено ще одну грань традиційності у святкуванні Різдва. Мова іде про те, що, попри плекання кулінарних та звичаєвих традицій національного Свят-вечора, українці за океаном забули інший традиційний принцип цього свята: у цей урочистий вечір зігріти та пригорнути самотнього, того, хто не має родини або перебуває від неї далеко. Щороку Америка поповнюється новими емігрантами, що приїждять з України на заробітки та закинені у чуже середовище. Постає питання: чому наша громада не може досі зорганізувати спільних Свят-вечорів саме 6 січня для приїжджених, чому немає на сторінках україномовної преси запрошень для них? Різдво – час не тільки для подарунків, а й для безкоштовного прояву душевного тепла до ближнього [19]. З метою збереження власної ідентичності велика християнська родина українців саме в цей, благословенний Різдвом час, колядує та слухає різдвяні коляди. У їх змісті заковано джерело духовності та світогляду українського народу. Марія Климчак з Чикаго розповідає як, зустрічаючись із нашими радіослухачами на «Українській Хвилі», намагається у святкових програмах подати спогади колишніх вояків УПА, полонених радянських таборів, пригадати старі колядки та щедрівки, познайомити із новими, щоб тим самим ми могли влитися у цю духовність, у цей християнський український світогляд, щоб не на рідній землі молоддю збереглася традиція колядувати. Різдво на чужині повинно стати «новітньою формою відродження через коляду, навернення себе до таїнства, чарів, священнодійства різдвяного обряду» [11].

Попри все наша українська діаспора плаче та намагається зберегти традиції різдвяного вірування. Посольство України в Америці наприкінці січня завжди влаштовує вечір української культури «Різдвяна коляда», на якому було наголошено про важливість розбудови двосторонніх українсько-американських відносин та поглиблення міжрегіональної співпраці із сприяння встановленню тісних контактів. Під час вечора «Різдвяна коляда» гості української дипломатичної установи познайомилися з традиціями святкування Різдва в Україні, зокрема почули українські різдвяні, новорічні та хрещенські коляди у виконанні «Мадригалів» Йорктаунської школи м.

Арлінгова, а також учасників колективів «Співжиття» та «Мар'яничі» [3]. Ще однією доброю традицією останнього тижня січні є щорічне пісенне свято в Катедральному храмі святого Миколая «Колядуємо Україні», організоване суспільно-громадською організацією «Рух допомоги незалежній Україні» в Чикаго. Дитячі, чоловічі, жіночі хори різних конфесій, організацій, освітніх установ урочисто виконують колядки. Уважаємо, що такі свята надзвичайно важливі, адже є своєрідним містком між діаспорою та їх історичною батьківщиною, вони дозволяють українцям за океаном відчувати себе невід'ємною частиною України [17]. Ще одним містком не тільки між двома державами, а й між поколіннями є опубліковані спогади різних років людей, що запам'ятали своє Різдво в Україні, коли ще були дітьми, або як це відбувалося на засланні. Українці далеко за океаном через друковане слово бажають миру між людьми та із самим собою для побудови нашого національного духовного та державного життя [7].

В українській громаді США свідомі того, що розуміння минулого є беззаперечним джерелом можливостей майбутнього, а тому в періодичних виданнях часто звертають увагу молодого покоління на цікаві та багаті традиції нашого народу, що дозволили крізь століття зневіри, поневолення та виїзду на чужину завжди залишатися українцем. Напередодні 14 січня українці відзначають Новий рік. Українська діаспора у США, за підтримки церкви, проводять святкування Щедрого вечора, вважаючи, що, навіть будучи далеко від рідної землі, національні традиції потрібно зберігати, передавати молоді, тим самим привчаючи їх не втрачати духовний зв'язок з Україною. Крім того, це ще одна нагода зібратися усій громаді разом для підведення підсумків, організації допомоги своїй етнічній батьківщині [12].

На жаль, багатьом українцям за всі роки свого проживання в США не доводилося бачити справжню українську Маланку з давніми звичаями та традиціями. Можливо, саме тому вони із захопленням згадують відвідини «Буковинської Маланки», яка відбувається в банкетному залі Української Православної Церкви св. Покрови (КП) і про яку так багато писали в пресі, запрошуючи охочих. Адже організатори подбали не тільки про смачні автентичні страви на столах, а ще познайомили гостей зі звичаями Буковини. Автори статей пояснюють причини збереження автентичності традицій саме на Буковині історією цього краю: ця територія у різний час була захоплена багатьма загарбниками, що активізувало у буковинців інстинкт національного самозбереження, протистояння асиміляції, духовному зубожінню через народні традиції та звичаї [14].

У періодичних виданнях українців США Водохрещу теж присвячено чимало статей, як інформаційного, так і роз'яснювального характеру: українські американці у третьому-четвертому поколіннях вже не зовсім добре знають джерела та перебіг національних свят. Зокрема, у періодиці нагадується і повідомляється про історію Водохреща, обряд Святого Вечора, хрещення води та дійства, що його супроводжують [8].

Щороку газети «Міст» та «Час і події» у рубриках «Культура» і «Традиції» кілька номерів присвячують підготовці та святкуванню світлої Паски. Матеріал відзначається різноманітністю, докладністю, історичною відповідністю, причому цікавий як для самих діаспорян, так і для мешканців України, бо і на етнічній батьківщині чимало втрачено за роки радянської влади та часів виживання. Інформаційний простір української діаспори без обмежень подає статті, присвячені цьому дню, інколи цілі номери газет друкують тільки великодні привітання, дослідження історичних традицій Паски та її національних особливостей. Цікавими, на наш погляд є матеріали, пов'язані з легендами, прикметами, звичаями та обрядами на Великдень [1]. Чимало дописувачів у цей час публікують роздуми про духовні приписи цього світлого свята. Однак комерціалізація американського життя вплинула на святкування і цього свята (звичайно, для влаштування різних імпрез, допомоги Україні чи окремим громадянам потрібні кошти). У зв'язку з вищевказаним привертає увагу щорічна серія статей у рубриці «Про це і те» газети «Свобода». Мова іде про те, що традиції та звичаї Великодня українці в Америці вже так не поважають. Можливо, на це впливає сам ритм життя у США: постійний поспіх, побутові труднощі, віддаль від України. Нечисленні традиційні господині ще печуть великодні паски і баби, однак на ярмарку можна купити все, тому молода жінка, яка працює та має школярів, віддає перевагу придбати все готове. Піднімається питання спадкоємності у поколіннях. Говориться про те, що щороку шпальти газет, журналів повні віршів, спогадів, розповідей про великодні традиції та звичаї, однак щороку ті спогади стають більш сентиментальні, зворушливі, сумні, бо українських емігрантів, які можуть це все розповісти чи написати, стає все менше на американській землі, а американські великодні звичаї все частіше вкорінюються у свідомість наших українців за океаном. Правда, дійсність США та України відрізняється, однак є гріхом не передавати традицій з роду в рід, щоб вони не зникли під впливом чужого довкілля. Навіть згадують Україну, де великодні традиції, хоч і змушені були приховуватись, не завмирили, а сьогодні відродились. Автори статей закликають усю діаспорну громаду не допускати припорошення радісного свята Великодня забуттям, байдужістю та буденністю [18].

Не можемо не згадати й того, що у передвеликодній та великодній час в Українському національному музеї у Чикаго здійснюються пізнавальні екскурсії з метою залучення молоді до духовної спадщини українського народу, зокрема щороку там виставляється експозиція, де представлено близько 600 писанок майстрів, проводяться майстер-класи із писанкарства. Адже для багатьох українців в Америці таке заняття є не просто великоднім атрибутом, засобом зберегти свою національну та культурну самобутність. Те, що ці курси із задоволенням відвідують американці і їх щороку стає все більше, є доброю ознакою та застереженням водночас не бути сторонніми глядачами того, як інші народи сприймають нашу культуру, а включатися у художній діалог. Узагалі, як вважає куратор М. Климчак, Український національний музей «сприяє

збереженню та примноженню культурних надбань української діаспори Америки», є «центром популяризації українського писанкарства» [10].

Щороку, починаючи від 2006 року, Українською громадською організацією «Помаранчева хвиля» проводиться гарне свято – українська толока – явище відродження української спільноти Америки. Саме на таких зібраннях українці мають змогу зустрітися зі знайомими, яких довго не бачили, розпитати один одного про новини, посперечатися на політичні теми, порозмовляти про те, що відбувається в Україні. Люди якнайактивніше намагаються відвідати такі фестивалі ще й для того, щоб підтримати організаторів такого дійства, зібрати кошти на утримання українського громадського та релігійного життя у США. «Українська Толока» відрізняється від всіх інших літніх імпрез своїм антуражем. Діаспоряни власноруч створюють на свято мініатюрну українську хату під стріхою, господарський віз, корчму, готують національні страви, випікають хліб. Ці елементи побутового характеру надають імпрезі вигляду українського краєвиду і створюють враження, що українці знаходяться десь у далекій Україні. На толоці звучать українські пісні, проводяться конкурси вишиванок та футбольний турнір. Таким чином, «Українська Толока» допомагає українській громаді розвиватися, фінансово рости, процвітати, вкотре засвідчуючи: українці завжди можуть дотримуватися своїх традицій, бо вони – об'єднують людей [4].

Українська громада в Чикаго також започаткувала щорічний фестиваль «Українські Дні», який протягом двох днів у Smith Park збирає разом не тільки українців з Чикаго, а й з інших штатів США, а також Канади, Аргентини, Польщі, представників майже усіх громадських, фінансових, молодіжних, культурних та церковних організацій і гостей. У програмі українська музика та пісні, народні танці, ярмарка сувенірів та намети з наїдками, бізнесові намети (презентація того, що українці зуміли досягти в Америці). Проводиться конкурс знань між дітьми початкових класів шкіл українознавства. До речі, на святі обов'язково присутній освітній намет, де у представників українських освітніх закладів Іллінойсу можна дізнатися про напрями діяльності останніх. Символічною для багатьох свят, що організовані українцями в Америці, є лотерея, де розігруються цінні речі, квитки на літак в Україну або до інших американських міст. Зазвичай, Українським Дням передують широка рекламна кампанія у друкованих та телевізійних ЗМІ, часописах, афішах, радіоефірі. Українські Дні мають довгу традицію. У минулому говорилося, що однією з цілей Українських Днів було ознайомлювати американське довілля з українцями з їх культурою – піснями, музикою, танцями, народним мистецтвом. І треба додати, що Українські Дні якоюсь мірою те завдання виконували. Та ціль є актуальною і сьогодні, однак помічається щось нове. Неукраїнці, які відвідують Українські Дні, сьогодні виявляють більше знання про Україну як колись. Без сумніву, те, що Україна стала незалежною державою, тут відіграє велику роль: змінилися пісні, які виконувались на фестивалі, теми розмов набули нового, державницького, змісту, зникло зітхання про відсутність незалежної української держави. З іншого боку, молоді

нащадки емігрантів з України мають змогу більше дізнатися про неї, бо багато сімей втратило спогади про предків і фактично не знають, звідки вони родом. А на цьому святі молодь має змогу спілкуватися українською зі своїми однолітками. Звичним є також публікація інтерв'ю з гостями, учасниками та організаторами «Українських Днів», де можна отримати інформацію так би мовити «зсередини». Українська діаспора наголошує, що сумнівів в українській автентичності немає, а незалежна Україна продовжуватиме залишатися окремою державою зі своєю неповторною культурою, мовою, шануючи при тому інші народності [9].

Стефанія Кралька згадує, що вже традиційно Українське Вільне Козацтво ім. Івана Омеляновича-Павленка в Чикаго кожного року відзначає свято Покрови Пресвятої Богородиці Покровительки Козацтва і всього українського народу. У всьому світі козаки – це ідеальний образ української душі, носій духовних та суспільних національних цінностей. На традиційному козацькому святі Покрови в Чикаго надаються ранги членам УВК [13]. Із вищезазначеним питанням, на нашу думку, доречно буде пов'язати кілька статей, що присвячені бойовим мистецтвам українських козаків, зокрема бойовому гопаку, принципи і символічність якого безжально знищувалися впродовж століть, і який сьогодні завдяки засновнику стилю Володимиру Пилату відроджується як в Україні, так і за кордоном. У 2008 році Школа бойового гопака ім. І. Нечая розпочала свою роботу і в США, в Чикаго, здійснюючи набір учнів. У день святкування нашою діаспорою чергової річниці незалежності України цей заклад продемонстрував публіці, що таке бойовий гопак. У пресі з'явилися захоплені відгуки та опис реакції глядачів, які отримали потужний струмінь позитиву від демонстрації військового мистецтва українців [20]. Уважаємо, що сьогодні, у час повернення генетичної пам'яті, популяризація народного бойового мистецтва, презентація ним унікальності та самодостатності українців є важливою віхою на шляху прискорення цього процесу.

Періодика української діаспори приділяє Святому Миколаю багато уваги, даючи історію про самого святого, генезу виникнення цього свята, де завжди перемагає добро та щедрість, та паралельне святкування в різних містах України та Америки, включаючи обов'язково світлини. Статті закінчуються переважно словами молитви до Святого Миколая з проханням сили українському народові, мудрості та поваги до надбань попередніх поколінь українській владі, а також терпіння та гідності українській діаспорі [2].

Кожен народ має свої традиції. Те, що, поряд із мовою, вирізняє його з-поміж інших. Українські традиції такі багаті та яскраві, що ними сьогодні цікавиться увесь світ. Серед численного розмаїття статей, присвячених багатій спадщині нашого народу, в інформаційному просторі українців США присутні матеріали про предмети і речі, що відігравали в традиційному побуті українців сакральну роль. Звичайно, інформація аж ніяк не є поширеною, однак її вага для формування національної ідентичності є беззаперечною, тому ми вважаємо за потрібне згадати

про це. Мова, зокрема, про історію побутування та прикмети, пов'язані з ложкою; розвиток гребінництва в Україні і магічний смисл, обрядові дійства з роговим гребінцем; оберегову роль, види, ритуальні дійства, виготовлення ляльок-мотанок [5]. Та, мабуть, найбільше статей, що стосуються духовного символу українців, того, що яскраво і чітко вирізняє нашу націю серед інших народів світу, – вишиванки. Протягом 2004-2010 рр. газета «Час і Події» у рубриці «Культура» друкує чимало статей-досліджень члена Національної спілки майстрів народного мистецтва України, буковинки і мешканки Чикаго Настасії Марусик, яка понад 30 років збирає, відтворює, вивчає український народний вишиваний орнамент та ділиться щедро знаннями із діаспорною громадою. З матеріалів, опублікованих нею, простежується історія виникнення та побутування мистецтва вишивання, дві течії останнього, характерні риси та особливості. Проведено своєрідний аналіз наукових досліджень української народної вишивки істориками, етнографами, фольклористами як українськими, так і закордонними. Протягом цілого року публікуються статті, присвячені власне видам та символіці вишиваного орнаменту, колористиці. Стає відомо, що чимало з цього друкованого матеріалу переслано діаспорянами родичам в Україну. Заслуговує на увагу і той факт, що усі статті Настасії Марусик унаочнені чималою кількістю світлин, що зроблені у фондах Чернівецького музею народної архітектури та побуту [15].

Змінюються часи, змінюються покоління, але одне залишається незмінним – багатство народного досвіду, духовної спадщини українців, сконцентрованих у їх традиціях, звичаях, обрядах. Наші предки жили за певними законами, які були створені ще до них та передавалися далі поколіннями. Аналіз інформаційного простору українців діаспори США свідчить про розуміння ними певних втрат традицій в силу віддаленості від історичної батьківщини та здобутків у плані їх збереження, знову ж таки через цю неблизькість уникнувши тоталітарного знищення всього етнічного. Однак автори публікацій єдині щодо збереження національної духовності як логічного продовження минулого у сучасність.

Література

1. Береза Я. Великдень українського паломника XII ст. у Святій землі / Я. М. Береза // Свобода. – 1995. – Ч. 75. – С. 2; Велич Воскресіння Христового // Міст. – 2012. – 05 квітня; Прикмети, звичаї та обряди на Великдень // Час і Події. – 2014. – № 16. – 17 квітня; Марусик Н. Великдень – свято усіх свят / Настасія Марусик // Час і Події. – 2009. – № 15. – 16 квітня.
2. Веселі свята в українських громадах // Свобода. – 2014. – № 3. – С. 11; Лабінський Є. Св. Миколай завітав до української амбасади / Євген Лабінський // Свобода. – 1997. – Ч. 11. – С. 4; Молитва до святого отця Миколая // Свобода. – 1996. – Ч. 240. – С. 2.
3. Вечір української культури «Різдвяна коляда» // Міст. – 2012. – 09 лютого; Кіндрачук М. Традиційна просфора-ялинка в Глен Спей / Михайло Кіндрачук // Свобода. – 1995. – Ч. 33. – С. 4; Свят-Вечір в Купер Ситі / Є. Б. // Свобода. – 1997. – Ч. 40. – С. 3.

4. Винничук О. Ой усі ми на толоці, Та й одна родина / Ольга Винничук // Час і Події. – 2008. – № 37. – 11 вересня; Угриня Г. Кольорові вітражі людської душі... Свято української Толоки у Чикаго / Галина Угриня // Час і Події. – 2012. – № 41. – 10 жовтня.
5. Гай О. Гребінець – більше ніж аксесуар / Олексій Гай // Міст. – 2012. – 13 вересня; Гай О. Їла б кума, та ложки нема... / Олексій Гай // Міст. – 2012. – 06 вересня; Марусик Н. Відродження українського лялькарства в Чикаго / Настасія Марусик // Час і Події. – 2012. – № 39. – 26 вересня.
6. Галицька Д. Із Різдом Христовим! / Дарина Галицька // Міст. – 2014. – 01 січня; Ґургула І. Різдвяні народні вірування і звичаї / Ірина Ґургула // Свобода. – 1996. – Ч. 243. – С. 2; Свобода. – 1996. – Ч. 244. – С. 2, 3; Рибка О. Споконвіку люди ворожили на Новий рік і на Різдво / Олена Рибка // Міст. – 2013. – 03 січня; Різдво в Україні. Надвечір'я Христового Різдва // Час і Події. – 2010. – № 1. – 07 січня; Стечишин В. Від Різдва до Богоявлення / Віталій Стечишин // Міст. – 2012. – 05 січня; Українські свята // Час і Події. – 2010. – № 3. – 21 січня.
7. Гарбузюк О. Різдво – це свято миру / Олекса Гарбузюк // Свобода. – 1995. – Ч. 243. – С. 2, 7; Горова М. Святий Вечір / Марія Горова // Свобода. – 1995. – Ч. 243. – С. 2; Старосольський І. Свят-вечір у Норільську / Ігор Старосольський // Свобода. – 1996. – Ч. 3. – С. 2; Турцевич А. Свят-вечір у камері ч. 52 / Арсен Турцевич // Свобода. – 1996. – Ч. 3. – С. 2.
8. 19 січня – Водохреща // Час і Події. – 2012. – № 3. – 18 січня.
9. Іпатій Н. Українські Дні. Погляд зсередини / Наталія Іпатій // Час і Події. – 2006. – № 34. – 24 серпня; Руда О. Українські дні – 2014 / Прес-служба Кредитівки «Самопоміч» // Час і Події. – 2014. – № 36. – 28 серпня; Міст. – 2014. – 11 вересня.
10. Климчак М. «Пізнай свою традицію – побачиш свій шлях у житті» (народна мудрість) / Марія Климчак // Час і Події. – 2010. – № 12. – 24 березня.
11. Климчак М. Повстанська колядка на радіо «Українська хвиля» / Марія Климчак // Час і Події. – 2010. – № 1. – 7 січня; Коляда з Карпат – у Нью-Йорку // Міст. – 2012. – 29 листопада.
12. Костелина Л. Святкуванням Щедрого вечора закінчено Різдвяний період / Лука Костелина // Час і Події. – 2014. – № 4. – 23 січня; Пługатор Л. Щедрий вечір при парафії церкви св. Йосипа Обручника / Леся Пługатор // Час і Події. – 2014. – № 4. – 23 січня.
13. Кралька С. Козацьке свято Покрови у Чикаго / Стефанія Кралька // Свобода. – 1997. – Ч. 10. – С. 4.
14. Кухар Л. Буковинська Маланка в Чикаго / Лариса Кухар // Час і Події. – 2010. – № 3. – 21 січня; Марусик Н. Буковинська Маланка в Чикаго / Настасія Марусик // Час і Події. – 2012. – № 3. – 18 січня.
15. Марусик Н. Види та символіка вишивкового орнаменту / Настасія Марусик // Час і Події. – 2009. – № 17. – 30 квітня; № 20. – 21 травня; № 24. – 18 червня; № 29. – 23 липня; № 32. –

13 серпня; № 33. – 20 серпня; № 36. – 10 вересня; № 40. – 08 жовтня; Марусик Н. Вишиванка / Настасія Марусик // Час і Події. – 2010. – № 6. – 10 лютого; № 8. – 24 лютого; № 11. – 17 березня; Марусик Н. Течії в українській вишивці / Настасія Марусик // Час і Події. – 2009. – № 11. – 19 березня.

16. Наближається Різдво: чи правильно ми його святкуємо // Час і Події. – 2010. – № 51. – 22 грудня.

17. Павелчак В. Колядуємо Україні / Володимир Павелчак // Час і Події. – 2004. – № 198. – 06 лютого.

18. Про великоднього баранчика / О-Ка // Свобода. – 1995. – Ч. 76. – С. 2; Про печення великодніх бабок та інші звичаї / О-Ка // Свобода. – 1998. – Ч. 69. – С. 2; Про чари великодньої печі / О-Ка // Свобода. – 1997. – Ч. 79. – С. 2.

19. Про «наш» Свят-вечір / О-Ка // Свобода. – 1995. – Ч. 2. – С. 2.

20. Сорока Ю. Бойовий гопак прийшов у Чикаго / Юрій Сорока // Час і Події. – 2008. – № 35. – 28 серпня; Форостян І. Слава бойового гопака відроджується у США / Ірина Форостян // Міст. – 2013. – 05 вересня.

The article is dedicated to the question of compliance by Ukrainians who live in the United States their national traditions as a means of saving their national identity. Analysis of Ukrainian Diaspora's periodicals in the United States «Свобода» (“The Freedom”), «Слово і Час» (“Word and Time”), «Українське слово» (“The Ukrainian Word”), «Міст» (“The Bridge”) gives a sharp image of national identity of Ukrainians over the ocean. Being devoted to ancestral traditions and believes of ethnic Ukrainians American ones are differ strongly from any other national group. It helps them to save for the future generation way of thinking, believes, norms of behavior. The headings «Традиції» (“Traditions”), «Культура» (“Culture”), «Про це і про те» (“About this and that”) include materials about celebration of different holidays. Also there are a lot of materials about sacral items and stuff of Ukrainian's traditional life. Analyses of the United State Diaspora's information space shows that American Ukrainians understand losses of some traditions and successes in its perpetuation avoiding totalitarian elimination of ethnic heritage for being very far from historical motherland.

Key words: national identity, periodicals, traditions, believes, Ukrainian Diaspora in the USA.

Стаття посвящена рассмотрению вопроса соблюдения традиций украинской США как средства сохранения национальной идентичности. В результате анализа периодических изданий украинской диаспоры в Америке («Свобода», «Слово и Время», «Украинское слово», «Мост») картина сохранение своей самости за океаном приобрела четкие очертания. Преданность прародительским традициям и верованиям этнических украинский в США отличает последних от любой другой

национальной группы, помогает формировать у будущего поколения определенный образ мышления, верования, нормы поведения. В рубриках «Традиции», «Культура», «О сем и о том» публикуются материалы о праздновании и связанных с ними действах разных праздников и материалов, а также присутствуют статьи о предметах и вещах, которые играли в традиционном быту украинский сакральную роль. Анализ информационного пространства украинской диаспоры США свидетельствует о понимании ими определенных потерь традиций в силу удаленности от исторической родины и достижений в плане их сохранения, однако авторы публикаций едины по сохранению национальной духовности как логического продолжения прошлого в современность.

Ключевые слова: национальная идентичность, периодические издания, традиции, верования, украинская диаспора в США